

WAT ZIJN DE MOGELIJKHEDEN VOOR INCASSO VAN UW VORDERING NA FAILLISSEMENT OF WSNP?

Het komt (helaas) wel eens voor dat uw contractspartij failliet wordt verklaard dan wel wordt toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling. Bestaan er dan in het geval die contractspartij een natuurlijk persoon is voor u nog mogelijkheden uw openstaande vordering te verhalen? Om antwoord te geven op deze vraag is het van belang de relevante verschillen te weten tussen een faillissement en een wettelijke schuldsaneringsregeling. Die zijn:

- bij een wettelijke schuldsaneringsregeling geldt dat alleen de schuldenaar deze kan aanvragen. Bij faillissement kunnen ook anderen aanvrager zijn, in het bijzonder schuldeisers;
- bij een wettelijke schuldsaneringsregeling wordt de wettelijke rangorde van vorderingen doorbroken;
- in tegenstelling tot een faillissement, moet een schuldenaar die is toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling gedurende een bepaalde periode verplicht sparen;

Bovengenoemde verschillen zijn op het eerste oog duidelijk, zij het dat het belangrijkste verschil tussen faillissement en de wettelijke schuldsaneringsregeling haar rechtsgevolg is: de overblijvende schulden zijn na correcte uitvoering van de wettelijke schuldsaneringsregeling niet langer juridisch afdwingbaar. Concreet houdt dit in dat de schuldeiser aan het einde van de schuldsaneringsregeling een (beperkt) deel van zijn vordering uitgekeerd krijgt. Het restant kan niet meer worden geïncasseerd en is dus oninbaar.

De wettelijke schuldsaneringsregeling bestaat sinds 1998 en biedt natuurlijke personen de mogelijkheid om uit een uitzichtloze schuldenpositie te raken en weer met een "schone lei" te beginnen. Voornoemde doelstelling is natuurlijk nobel, tenzij je als schuldeiser hiermee wordt geconfronteerd. Immers, een gedeelte van de vordering is na correcte uitvoering voor altijd oninbaar. Daarnaast kan je als schuldeiser weinig tot niets doen om te verhinderen dat een schuldenaar wordt toegelaten tot de wettelijke schuldsanering. De enige hoop die een schuldeiser heeft, is dat de bewindvoerder gedurende de wettelijke schuldsanering erop toeziet dat de schuldenaar zijn verplichtingen nakomt. Doet hij dit niet, dan rust op de bewindvoerder de wettelijke plicht bij de rechtbank een verzoek in te dienen tot beëindiging van de wettelijke schuldsanering. Of dit altijd gebeurt, is echter de vraag. Als het wel zover komt, dan wordt de schuldenaar alsnog failliet verklaard.

Zoals hiervoor al gesteld, is het belangrijkste verschil tussen faillissement en de wettelijke schuldsanering dat de overblijvende schulden na correcte uitvoering van de wettelijke schuldsaneringsregeling niet langer juridisch afdwingbaar zijn. Bij een faillissement van een natuurlijk persoon is dit anders. Als een faillissement bij gebrek aan baten wordt opgeheven, is het voor schuldeisers mogelijk opnieuw rechts- en executiemaatregelen te starten om de vordering te incasseren. Zo'n opheffing bij gebrek aan baten komt vaak voor. In de praktijk blijkt dat schuldeisers na faillissement in de regel de incassering van hun vorderingen volledig staken, zelfs na een verkregen vonnis. Het kan echter lonen na beëindiging van een faillissement door opheffing bij gebrek aan baten enig onderzoek te (laten) doen naar aanwezige (nieuwe) vermogensbestanddelen van de schuldenaar.

Gedurende het faillissement wordt de verjaring van vorderingen geschorst. Het is dan ook verstandig na opheffing van het faillissement de verjaring te stuiten door de schuldenaar schriftelijk te kennen te geven nog steeds aanspraak te maken op volledige betaling van de vordering.

De conclusie is dan ook: na opheffing van een faillissement van een natuurlijk persoon bij gebrek aan baten is het zinvol te bekijken of verdere incasso resultaat kan opleveren. Het zal niet in alle gevallen werken, maar soms is het de moeite waard.

mr R.C.H. Bruinier

t 31 (0)318 68 78 85

f 31 (0)318 68 78 09

e r.bruinier@vanveen.com